

Titel: Udrag fra Indøvelse i Christendom

Citation: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K12", i *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K12*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ic-kom-shoot-ic-1764.pdf> (tilgået 28. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K12

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

◀ **ved bedaarende at tale om Christi Lidelse ... ved hans Kors - som Betragter ... Menneskeheden** : hentyder formentlig til biskop J.P. Mynsters prædiken på palmesøndag over Fil 2,5-11 (Kristushymen), nr. VI »Hvad vil du ved Jesu Kors?« i *Prædikener holdte i Kirkeaaaret 1846-47* (71,28), s. 63-74. Se især s. 65-68, hvor Mynster giver sit første svar på det stillede spørgsmål: »Jeg gaaer til min Herres Kors, fordi det er det trøsteligste, glædeligste Tegn, jeg har seet paa Jorden, Jordens skønneste Smykke. / Forunderligt nok! der var en Tiid, da Korset var Menneskene det Forsmædeligste, fra hvis Syn, fra hvis blotte Navn Enhver vendte sig bort med Afsky. Det var Hans dybeste Fornedrelse, som skulde give sig hen, for at han kunde samle de adspredte Guds Børn til een Hob [note: Joh. 11, 52], forene alle Slægter til eet Legeme, under eet Hoved [note: Eph. 1, 10], det var hans dybeste Fornedrelse, at han maatte blive lydig indtil Korsets Død; og vi kunde betragte Korset som et Vidne imod Jordens Slægter, thi han kom til sit Eget, og hans Egne annammede ham ikke [note: Joh. 1, 11], han kom, den ene Retfærdige blandt de Uretfærdige, og de korsfæstede ham med ugudelige Hænder [note: Ap. G. 2, 23]. Men saaledes vilde han selv ikke, at vi skulde betragte det; han har bedet: forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre [note: Luk. 23, 34], han har sonet ogsaa deres Synd, idet han blev lydig indtil Korsets Død. Ikke som et Vidne mod Verden vilde han, at vi skulde betragte Korset, men som et Vidne om Guds Naade, thi ligesom Gud derefter - som det hedder i vor Text - har høit ophøiet ham, og givet ham et Navn, som er over alle Navne, saaledes har Han ogsaa ophøiet sit Kors, og givet det en Hæder, som er over enhver Hæder, saa at, dersom vi tænke os det bort, Jorden vilde være øde og tom. Vi have ofte forestillet, hvor sørgelig et Lands Udseende vilde være, om der end var Agrenes Fylde og Boligernes Beqvemmelighed og Pragt, men Øiet ingensteds kunde hvile paa en Helligdom, Kirkerne ikke hævede deres Taarne fra de stille Marker og over de vrimlende Stæder. Men atter, hvor tom vilde en Kirke synes os, dersom der i den Intet var, som ogsaa synligen mindede om den Korsfæstede! Vi pryde vore Kirker med mange Afbildninger, som fremstille Herren i hans Livs forskellige Optrin, og vi gjøre vel, thi al Konst, som alt Vidskab [videnskab], skal træde i det Helliges Tieneste, og enhver af disse Afbildninger kan vække fromme Tanker, og hver paa sin Maade føre vort Sind hen til det Ene, hvori alle Tanker skulle [skal] samles. Men i disse Dage i det Mindste er ingen Kirkens Prydelse [ingen af kirkens prydelser] mig saa kier, som det Kors, der her [note: i Christiansborg Slotskirke] staaer over vort Alter; og paa enhver Dag er ingen Jordens Prydelse mig saa dyrebar, som det Kors, der bar Verdens Frelser. Ja, Andægtige Tilhørere, hvor øde og tom vilde den hele Jord være, dersom det Kors paa Golgatha ikke var! Herren har selv, ved at tale om sin Fuldendelse, ledet vor Tanke hen til den Ørk, hvorigiennem Moses førte sit gjenstridige Folk, og til de Plager, der ramte dem som Himmelens Straffe. Forestille vi os da hiin Ørk, og deri det talløse Folk, og mellem det de giftige Slinger, som søge deres Bytte, og alle dem, hvilke Biddet saarede, i hvis Aarer Giften brændte, som vaandede sig i den rædselsfulde Døds Smerter: da have vi et Billede, fra hvilket Øie og Tanke vende sig bort med Forfærdelse. Men see vi da derimellem Guds store Prophet, efter Guds Befaling og Forjættelse opreisende Kobberslangen, at hver Den, som saae derhen, skulde helbredes og leve [note: 4 Mose B. 21, 6 ff.], da forvandler Billedet sig til et mildt og velgiørende, fordi vi mellem Rædslerne see Guds Naades Tegn, forsonende, lægende, stærkere end alle Slangers Gift. Saaledes, naar jeg i den stille Time seer ud over Jorden, ak! hvor skulde jeg finde Ord til at beskrive al Menneskenes Synd og Jammer? Men fra alt det, som jeg vilde, at mit Øie ikke havde seet, mit Øre ikke hørt, vender jeg mit Blik hen til det Kors, paa hvilket den store Menneskens Søn blev ophøiet, paa det [for at] hver Den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv [note: Joh. 3, 14. 15]; og dette Naadens og Forsoningens Tegn, ikke som hisset for et enkelt Folk og en enkelt Tiid, men for alle Slægter til alle Tider, hvor er det dyrebart fremfor alle Jordens Skatte, alle dens Herligheder, al dens Viisdom og Konst! Alt hvad jeg ellers fandt og vandt i Verden, er dog skrøbeligt, beheftet med Forkrænkeligheden, endog det Ædleste var ikke ædelt, havde intet sandt Værd, dersom det ikke var sammenheftet med ham, som var og er og bliver, var forklaret ved hans Kors Glands. Derfor siger Apostelen: Det være langt fra mig at rose mig uden [undtagen] af vor Herres Jesu Christi Kors, formedelst [ved] hvem Verden er mig korsfæstet og jeg Verden [note: Gal. 6, 14].« - **bedaaende:** bedragende, narrende.

I trykt udgave: Bind 12 side 174 linje 1